

[Stavad]

mindelige, brandskattede danskere med jævne indkomster, at nogle af de rigeste danskere ved et kortere ophold i udlandet kan undgå enhver beskatning af deres formue og dens afkast ved at anbringe pengene i pensionslignende ordninger.

Spm. nr. S 503

Til *skatteministeren* (14/2 92) af:

Stavad (S):

»Hvorfor har ministeren intet foretaget sig for at stoppe udlandsdanskernes skatteundvigelse, og vil ministeren nu oplyse Folketinget om, hvornår han agter at tage et initiativ for at få bekæmpet rige udlandsdanskernes skattefidus?«

Skriftlig begrundelse

Folketinget har i over et år ventet tålmodigt på, at ministeren tager et initiativ for at få lukket et gabende hul i skattelovgivningen. I ventetiden er uden tvivl flere hundrede millioner blevet anbragt uden for de danske skattemyndigheders rækkevidde. Derfor haster det med et indgreb, hvis ikke store formueejere fortsat skal nyde godt af alle goderne, men uden selv at bidrage.

Den næste sag på dagsordenen var:

2) Første behandling af lovforslag nr. L 215:

Forslag til lov om ændring af retsplejeloven m.v. (Ændring af kompetencereglerne for meddelelse af anke- og kæretilladelse).

Af justitsministeren (Engell).

(Fremsat 31/1 92).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Ole Espersen (S):

Det, vi ikke skal diskutere i dag, er spørgsmålet om, hvorvidt kompetencen til at meddele procesbevillinger skal ligge et andet sted end i Justitsministeriet. Det har et flertal afgjort, og det er jeg sikker på er dette flertals fortsatte opfattelse. Spørgsmålet er så, hvor kompetencen skal ligge, og dér står valget reelt mellem Højesteret og et særligt nævn.

Der er tale om, at regeringen, justitsministeren, har fulgt Retsplejerådets forslag om, at det bør være i Højesteret. Det er der argumenteret ganske udførligt for, så det skal jeg ikke gå så meget ind i. Der kan anføres mange gode argumenter for det, og det er i hvert fald et forslag, der skaber en bedre retstilstand end den, vi har i øjeblikket. Det er klart nok. Det er den ene mulighed, og jeg vil gerne sige, at vi fra mit parti bestemt ikke vil udelukke, at det bør være Højesteret.

Den anden mulighed er imidlertid det særlige nævn, f.eks. det, som foreslås af Advokatrådet, bestående af en dommer, en universitetslærer og en advokat. Hvad taler så for dette særlige nævn? Det er der ikke argumenteret så meget for, for regeringen foretrækker, at det skal være Højesteret. Jeg vil nævne følgende momenter:

For det første er Højesteret jo af den opfattelse nu, at det bør være Højesteret, men Højesteret har selv for 2 år siden anført mange ganske afgørende argumenter for, at det ikke bør være Højesteret. Dem behøver vi altså ikke at gennemgå, for de ligger i Højesterets egen udtalelse.

Det næste, jeg vil sige, er, at skal det være Højesteret, så medfører det naturnødvendigt en indskrænkning i de kriterier, der er afgørende for, om man kan få denne bevilling, f.eks. til at gå til Højesteret, denne tredjeinstansbevilling. Det følger da også af forslaget, at selv om den bevilgende myndighed måtte føle, at afgørelsen i Højesteret ville blive lavet om, ville blive anderledes i forhold til landsretsafgørelsen, så skal det ikke kunne være afgørende længe.

Sådan må det være, når man vælger Højesteret, for ellers havde Højesteret så at sige taget stilling i forvejen til selve sagens indhold. Men vi synes, det er uheldigt, at hvis man skønner, at en sag vil få et andet udfald i Højesteret, kan man ikke indbringe den for Højesteret.

Endvidere vil jeg nævne, at det forekommer mig, at den argumentation, der anføres to steder i lovforslaget, dels i ministerens fremsættelsestale, dels i bemærkningerne under punkt 6.6., er meget overraskende, og jeg vil også gerne sige: meget bekymringsvækkende. Der står, at der er en risiko ved, at det ikke er Højesteret, der tildeler bevillingerne, nemlig den risi-